

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПЕТТИ ОДДЕЛ

СЛУЧАЈ МИЦКОВСКИ против РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

(Апликации број 39107/18 и 39726/18)

ПРЕСУДА

Член 1 од Протокол број 1 од Конвенцијата • Контрола на користењето на имотот • Неуспехот на апликантот да покаже дека привремената забрана на работата на неговата извршителска канцеларија во врска со кривичната истрага која била покрената против него, резултирало со индивидуално и прекумерно оптоварување врз него

СТРАЗБУР

24 март 2022 година

Оваа пресуда ќе стане правосилна во околностите наведени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Пресудата може да биде предмет на уредувачка ревизија.

Во случајот Мицковски против Република Северна Македонија,
Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во Совет составен од:

Síofra O'Leary, *Претседател,*
Mārtiņš Mits,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Lətif Hüseyinov,
Jovan Pievski,
Ivana Jelić,
Arnfinn Bårdsen, *судиш,*
и Victor Soloveytchik, *секретар на*
одделот, Имајќи ги предвид:

апликациите (бр 39726/18 и 39107/18) против Република Северна Македонија, поднесени до Судот на 4 и 14 август 2018 година, според член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи („Конвенцијата“), од господин Владо Мицковски, Македонец/државјанин на Република Северна Македонија, како физичко лице и неговата извршителска канцеларија, регистрирана како правно лице (за полесно понатамошно разбирање, во понатамошниот текст, тие ќе бидат именувани како „апликанти“), соодветно;

одлуката да се извести Владата на Република Северна Македонија („Владата“), за жалбените наводи поднесени во врска со членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата, и да го прогласи остатокот од жалбените наводи за недопуштени;

произнесувањата поднесени од странките;

Заседавајќи на нејавна седница на 14 декември 2021 година и на 8 февруари 2022 година,

Ја донесе следнава пресуда, која беше усвоена на последната спомената дата.

ВОВЕД

1. Случајот се однесува на наводното мешање во правата и слободите на апликантот, според членот 1 од Протоколот број 1 од Конвенцијата, како резултат на привременото суспендирање на активностите на неговата извршителска канцеларија, правно лице (во врска со кривичната истрага покрената против него) и донесените судски одлуки, со кои се отфрла барањето на апликантот за надомест на претрпената штета.

ФАКТИ

2. Апликантот е роден во 1964 година и живее во Вранештица. Според неговата регистрација во Комората на извршители

(„Комората“) во 2006 година, тој својата извршителска канцеларија ја основал во Кичево. Апликантот пред Судот беше застапуван од г-а М. Даниловска, адвокатка која работи во Кичево.

3. Владата беше застапувана од нејзиниот агент, г-ѓа Д. Цонова.

4. Фактите во овој случај, како што се поднесени од странките, може да се сумираат како што следува.

5. На 3 февруари 2011 година, Основниот суд во Гостивар одлучил да отвори кривична истрага во однос на подносителот на барањето, односно против апликантот, за невнимание во вршењето на неговите должности како извршител, поради наводно двојно извршување на парично побарување („Службен весник“ бр. 59 од 20 април 2011 година).

6. На 11 април 2011 година, дисциплинската комисија при Комората на извршители наредила привремена забрана за вршењето на должноста извршител, како задолжителна мерка, според членот 60 став (2) од Законот за извршување (види параграф 17 подолу). Министерот за правда назначил извесен М.Д. од Струга, како заменик извршител, за да ги врши потребните активности за времетраењето на привремената забрана. Приходите од услугите што ги давал заменик-извршителот во име на апликантот, спаѓале во работата на извршителската канцеларија на апликантот, освен за одредени такси кои што ги наплаќал самиот заменик извршител.

7. На 22 јуни 2011 година, Уставниот суд го отфрлил барањето на апликантот за апстрактна проверка на уставноста на членот 60 став (2) од Законот за извршување, со образложение дека била пресудена работа (*res judicata*).

8. На 21 ноември 2011 година, откако истрагата против апликантот била прекината поради недостиг на докази, Комората ја отповикала мерката за привремена забрана на работењето на извршителската канцеларија.

9. Следствено на тоа, апликантот поднел тужба против тужената држава и Комората на извршители, според Законот за облигациони односи, барајќи надомест за материјална штета (реална штета и испуштена корист) и нематеријална штета предизвикана од привремената забрана која траела од 11 април до 21 ноември 2011 година („релевантниот период“). Апликантот тврдеше дека во текот на релевантниот период исплатил дел од платите на вработените и направил други трошоци неопходни за одржување на канцеларијата, чиј што вкупен износ изнесувал приближно 10.418 евра (ЕУР). Апликантот барал приближно 23.845 евра за испуштена корист и 15.450 евра за повреда на неговиот углед.

10. На 2 март 2016 година, Основниот суд во Кичево го усвоил барањето на апликантот поднесено против државата во износ од 10.418 евра во однос на реалната штета, но не утврдил потреба да го испита

неговото тужбено барање во однос на Комората. Пресудата се засновала на вештачењето и на другите придружни докази, кои биле обезбедени од страна на апликантот, како што се одлуките за суспензија на договорите за вработување (*решенија за мирување на договорите за вработување*), изводи од банка, сметки за комунални услуги и договори за услуги. Тој го одбил барањето за нематеријална штета, сметајќи дека тој не бил ниту осуден, ниту казнет.

11. На 10 ноември 2016 година, Апелациониот суд во Гостивар ги прифатил фактите кои што ги утврдил Основниот суд во Кичево, но ја преиначил пресудата и ги одбил тужбените барања на апликантот, сметајќи дека, *inter alia*, државата не може да биде одговорна кога лицето не било неоправдано осудено или било неосновано лишено од слобода, како што е предвидено во членовите 549 и 553 од Законот за кривична постапка. На 17 мај 2018 година, Врховниот суд ја потврдил таа пресуда.

12. Помеѓу 23 април и 28 декември 2011 година и на 17 јануари 2018 година, апликантот поднел неколку барања до Државниот судски совет и до Државниот јавен обвинител, за поведување на дисциплинска постапка за недолично професионално однесување, против јавниот обвинител и судијата вклучен во кривичната истрага. Такви постапки не биле поведени.

РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО

13. Членот 141 од Законот за облигациони односи ги поставува општите принципи во врска со барањата за надоместување на штета. Членот 178 го предвидува правото на жртвата на паричен надоместок на сметка на претрпена штета, *inter alia*, за испуштена корист.

Членот 189 предвидува право на надомест на штета во случај на неоправдано мешање во личните права.

14. Владата достави извадок од одлука донесена во 2009 година, во која Врховниот суд утврдил дека, во согласност со членот 189 од Законот за облигациони односи и одредбите од Законот за кривична постапка, самото покренување на кривична постапка не им дава право на тужителите да бараат надомест за нематеријална штета.

15. Членовите 549 и 553 од Законот за кривична постапка предвидуваат право на надомест на штета во случај на неоправдано лишување од слобода или осуда.

16. Според членовите 7 и 16 од Законот за извршување („Службен весник“ бр. 83 од 3 јули 2009 година), како важечки во тоа време, доверителите што започнале постапка за извршување пред судовите до 26 мај 2006 година, имале обврска во рок од шест месеци (од 1 јули 2010 година) да назначат извршител (назначен за одредена област на надлежност) да продолжи со извршувањето на предметната постапка.

Со Законот за изменување и дополнување на Законот за извршување („Службен весник“ бр. 88 од 02 јули 2010 година), 1 јули 2011 година бил определен како датум за отпочнување на пресметувањето на шестмесечниот рок за предавање на извршните предмети на извршителите.

17. Членот 31 од Законот за извршување („Службен весник“ бр. 59 од 20 април 2011 година), како што важел во тоа време, им дал јавни овластувања на извршителите.

Членот 60 став (2) предвидувал привремена забрана за вршењето на должноста на извршителите, по отворена кривична истрага во врска со извршувањето на нивната службена должност.

Според членовите 59-в и 60, дисциплинската комисија на Комората на извршители била одговорна во одлучувањето за прашања коишто се однесувале на дисциплинската одговорност и привремената забрана на работата на извршителите.

Членот 65 предвидувал дека Комората на извршители има статус на правно лице.

18. Во согласност со измените на Законот за извршување („Службен весник“ бр. 72 од 12 април 2016 година), по изнесените факти во конкретниот случај, работата на извршителската канцеларија можела привремено да се забрани само доколку обвинението било потврдено во кривичната постапка.

ПРАВО

СПОЈУВАЊЕ НА АПЛИКАЦИИТЕ

19. Имајќи го предвид сличниот предмет на апликациите, Судот смета дека би било соодветно истите да ги испита заеднички во една единствена пресуда.

НАВОДНО ПРЕКРШУВАЊЕ НА ЧЛЕНОТ 1 ОД ПРОТОКОЛОТ БРОЈ 1 НА КОНВЕНЦИЈАТА

20. Апликантот се жалеше според членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата, дека седуммесечното суспендирање на работата на неговата извршителска канцеларија поради отворената кривична истрага против него, било неоправдано мешање во неговите деловни интереси и дека тој не бил обештетен за настанатата загуба. Членот 1 од Протоколот број 1 гласи како што следува:

“Секое физичко или правно лице има право на мирно уживање во својот имот. Никој нема да биде лишен од неговиот имот, освен ако станува збор за јавен интерес и под условите коишто се предвидени со закон и со општите принципи на меѓународното право.

Меѓутоа, претходните одредби на кој било начин не треба да го нарушат правото на државата да ги спроведува законите за кои таа смета дека се неопходни со цел да се контролира користењето на имотот во согласност со општиот интерес или да се обезбеди плаќање на даноците или другите придонеси или казни.”

A. Допуштеност

1. Поднесоци на странките

(а) Владата

21. Владата со своите аргументи тврдеше дека државата не може да се смета за одговорна, за какви било негативни последици, кои што произлегуваат од спорот настанат помеѓу две приватни страни - апликантот и Комората. Понатаму, привремената забрана се однесувала само на работата на неговата канцеларија како правно лице, а не и на г. Мицковски како физичко лице, кој нема активна легитимација во постапката пред Судот. Во секој случај, апликациите биле поднесени повеќе од шест месеци по одлуката на Уставниот суд од 22 јуни 2011 година (види параграф 7 погоре). Последователните граѓански постапки не биле ефективен правен лек. Наместо тоа, апликантот требало да поведе дисциплинска или кривична постапка против јавниот обвинител или судијата на кривичниот суд.

22. На крајот, Владата тврдеше дека во конкретниот случај немало „поседување“ во смисла на членот 1 од Протоколот број 1. Барањето на апликантот за испуштена корист било надвор од опсегот на горенаведената одредба. Бројот на клиентите на апликантот можел да се надомести, бидејќи зависел од географската локација (во однос на месната надлежност на извршителот, како што е предвидено со закон, наместо од добра волја).

(б) Апликантот

23. Апликантот ги оспори сите аргументи на Владата. Особено, тој изјави дека не можел да направи никакви деловни аранжмани за времетраењето на времената забрана на вршење на должноста, за што биле запознаени неговите клиенти - доверители, што пак резултирало со губење на неговите идни приходи.

2. Судот

(а) Недопуштеност *ratione personae*

(i) Одговорност на тужената држава

24. Судот забележува дека, иако Комората на извршители не е државен орган, туку посебно правно тело, таа е основана во согласност

со Законот за извршување (види параграф 17 погоре). Понатаму, Судот ја следи целта која што е од општ интерес и особено овластувањата во врска со дисциплинските постапки и одлуките за времена забрана на вршење на должноста, кои што му се доделени и предвидени со закон (види параграф 17 погоре) (види, *mutatis mutandis*, *Beg Spa v. Italy*, број. 5312 /11, параграф 64, од 20 мај 2021 година). Членот 60 став (2) од Законот за извршување предвидува Комората на извршители да нареди задолжително привремено одземање на правото за вршење на должноста извршител, во случај кога против истиот има покренато кривична истрага. Според тоа, одговорноста на државата се јавува како резултат на административните, како и на регулаторните овластувања на Комората (види *National Notary Chamber v. Albania* (одлука), број 17029/05, од 6 мај 2008 година).

25. Дополнително, Судот ги повторува критериумите за одговорноста на државата за судските одлуки донесени во врска со споровите помеѓу приватни тела и поединци, а кои се утврдени во неговата судска пракса (види, на пример, *Zhidov and Others v. Russia*, број. 54490/10 и 3 други, параграф 71, од 16 октомври 2018 година) и забележува дека и овој случај, исто така, се однесува на одбивањето на повисоките судови да му доделат надомест на апликантот по задолжителната привремена забрана на работата на неговата извршителска канцеларија, наложено од Комората на извршители. Судот, смета дека во конкретниот случај, одговорноста на државата е вклучена и како резултат на одлуките донесени од повисоките судови за одбивање на барањето за надомест на апликантот (види параграф 8 погоре), што произлегува од задолжителната привремена забрана на работата на неговата извршителска канцеларија, наложена од Комората на извршители, во согласност со членот 60 став (2) од Законот за извршување.

(ii) *Locus standi*

26. Релевантните општи принципи се наведени во *Sérvulo & Associados -Sociedade de Advogados, RL and Others v. Portugal* (А. бр. 27013/10, параграф 79, од 3 септември 2015 година).

27. Судот на почетокот забележува дека Владата сметаше дека има двајца апликанти и дека физичкото лице нема правна основа (види параграф 21 погоре). Меѓутоа, во конкретниот случај, г. Мицковски е трговец поединец со извршителска канцеларија. Следствено, тој бил директно погоден од ограничувањата наметнати на неговиот воспоставен бизнис. Понатаму, и г. Мицковски како физичко лице и неговата регистрирана фирма како правно лице, биле странки во домашната судска постапка (види параграф 9 погоре). Во таквите околности, и имајќи ја предвид посебната природа на извршителските канцеларии, во согласност со релевантниот домашен закон, според кој

правното лице е тесно поврзано со поединецот кој е квалификуван да ја врши професијата (види параграф 17 погоре), Судот смета дека и двете апликации се толку блиску една со друга што би било вештачко да се прави разлика помеѓу нив во овој контекст (види, *mutatis mutandis*, *Eugenia Michaelidou Developments Ltd u Michael Tymvios v. Turkey*, број. 16163/90, став 21, од 31 јули 2003 година; *Kin-Stib and Majkić v. Serbia*, број.12312/05, став 74, од 20 април 2010 година, *Vujović and Lipa D.O.O. v. Montenegro*, број [GC], број 5294/14, ставови 157-58, од 7 јули 2020 година).

(б) Приговори за неискрпување и непочитување на шестмесечното правило

28. Општите принципи релевантни за приговорите на Владата во овој дел се наведени во *Vučković and Others v. Serbia* ((прелиминарен приговор) [GC], број 17153/11 и 29 други, ставови 69-77, од 25 март 2014 г.) и *Alekseyev and Others v. Russia* (бр. 14988/09 и 50 други, став 12, од 27 ноември 2018 година). Дополнително, не може да се бара од апликантот кој побарал правен лек кој е навидум ефикасен и доволен, да се обиде со користење на други правни лекови кои биле достапни и кои најверојатно немале поголема веројатност да бидат успешни (види *Aquilina v. Malta* [GC], бр. 25642/94, став 39, ЕКЧП 1999-III).

29. Со оглед на фактите наведени во случајот (види параграф 9 погоре) и во отсуство на какви било други придружни документи поднесени од страна на Владата, Судот не смета дека дисциплинската или кривичната постапка покрената против јавниот обвинител или судијата одговорен за водењето на кривичната истрага, би биле соодветни правни лекови за жалбените наводи на апликантот. Понатаму, Судот забележува дека предметната постапка за надомест на штета, се однесувала на барањето на апликантот за паричен надоместок за материјалната и нематеријалната загуба претрпена за време на седуммесечната суспензија на неговата работа (види параграф 9 погоре). Тој покренал расправа и навел аргументи во врска со истите прашања, кои што требало да се испитаат во согласност со членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата, кои сега ги изнесува пред Судот. Тие постапки биле доволни да ги утврдат релевантните факти и не биле целосно лишени од каква било перспектива за успех, како што може да се види и од првостепената судска пресуда, со која се уважило барањето на апликантот. Домашните судови на три нивоа на надлежност, го разгледувале барањето на апликантот (види параграфи 8-10 погоре). Во такви околности, Судот не може да го прифати аргументот на Владата дека одлуката на Уставниот суд со која се одбива барањето на апликантот, за апстрактна уставна оценка врз основа на *res judicata*, на постапката за надомест на штета, и наместо постапката за надомест на штета, во предвид требало да се

земе, пресметувањето на рокот од шест месеци (види параграф 7 погоре).

(в) Компатибилност *ratione materiae*

30. Релевантните општи принципи се наведени во *Könyv-Tár Kft and Others v. Hungary* (бр. 21623/13, став 31, од 16 октомври 2018 година).

31. Осврнувајќи се на овој случај, не е спорно дека апликантот ја водел својата извршителска канцеларија како самостојна дејност од 2006 година (види параграф 2 погоре). Извршителската работа била начинот преку кој што тој ги остварувал своите приходи, а кои приходи биле директно поврзани со бројот на неговите доверители. До моментот кога била наредена привремената забрана за работа во 2011 година, тој во период од пет години го изградил бројот на свои клиенти. Со оглед на тоа што Судот се согласува со Владата дека клиентите можеби биле делумно повратени врз основа на географската локација (види параграф 21 погоре) и дека лицето кое го заменило апликантот за време на привремената забрана за работа, заменикот извршител, остварил одреден приход за него (види параграф 6 погоре), јасно е дека апликантот имал остварен интерес од економска природа и продолжил да ја води својата извршителска канцеларија и обезбедил зголемување на бројот на доверители.

32. Понатаму, Судот смета дека апликантот уживал „добар углед“, имено предност што произлегувала од неговата сопствена репутација и контакти стекнати во текот на неговата петгодишна работна пракса. Добриот углед и реноме што ги имал воспоставено биле релевантни за одлуката на доверителите повторно да ги изберат неговите услуги (види *mutatis mutandis*, *Malik v. the United Kingdom*, бр. 23780/08, став 99, од 13 март 2012 година, и *O’Sullivan McCarthy Mussel Development Ltd v. Ireland*, број. 44460/16, став 89, од 7 јуни 2018 година, во кој Судот исто така утврдил дека членот 1 од Протоколот број 1 се применува само кога постои привремена забрана за дозвола за работа, поврзана со вообичаеното водење на бизнис).

33. Од овие причини, Судот смета дека апликантот можел да тврди дека извршителската канцеларија што ја водел, била „посед“, во смисла на членот 1 од Протоколот број 1.

(г) Заклучок

34. Со оглед на горенаведеното, Судот ги отфрла приговорите на Владата во однос на допуштеноста на апликациите. Судот забележува дека апликациите не се ниту очигледно неосновани, ниту недопуштени по која било друга основа наведена во член 35 од Конвенцијата. Затоа тие мора да бидат прогласени за допуштени.

Б. Merits

1. Поднесоци на странките

35. Апликантот изјави дека привремената забрана на работењето на неговата канцеларија не била оправдана и дека заменикот извршител не бил во можност да ја надомести предизвиканата штета. Тој понатаму тврдеше дека претрпел реална штета и испуштена корист, како резултат на привремената забрана и последователното одбивање на неговото барање за надомест на штета. Конкретно, тој тврдеше дека помеѓу јули и декември 2011 година, поради неговата привремена забрана за работење, која што се преклопила со периодот на преносот на надлежностите во извршните работи од судовите на извршителите (види параграф 16 погоре) тој и назначениот заменик не биле во можност да добијат нови случаи. Како поткрепа, тој како доказ поднел барање од 2008 година за извршување на побарување во вредност од 999.326 евра, што доверителот го повлекол на 30 јуни 2011 година поради, како што навел апликантот, привремената забрана на работата на неговата извршителска канцеларија. Тој ја оспори релевантноста на одлуката на Врховниот суд на која се повикала Владата (види параграф 14 погоре).

36. Владата тврдеше дека оспорената забрана за работа била привремена и законска и имала за цел да обезбеди правна сигурност во однос на услугите на извршителите воопшто. Понатаму, суспензијата немала значителни економски последици, бидејќи заменикот извршител продолжил да работи во релевантниот период и остварил (поткрепен со материјални докази) во периодот од мај до октомври 2011 година поголем приход (207.521 евра) за апликантот, споредено со приходот што тој го остварил во периодот јануари-март и декември 2011 година (98.791 евра). Тие нагласиле дека ништо не сугерирало на тоа дека постапката за обесштетување била неправедна или дека одлуките донесени од страна на судот кои се потпирале на одредбите од Законот за кривична постапка биле произволни или необразложени. Тие го навеле и доследното толкување на членот 189 од Законот за облигациони односи *vis-à-vis* Законот за кривична постапка (види параграф 14 погоре) од страна на Врховниот суд. На крајот, Владата тврдеше дека угледот на апликантот не бил засегнат, бидејќи привремената забрана била доверлива.

2. Оценка на Судот

37. Судот смета дека задолжителната привремена забрана за работење поврзана со кривичната истрага привремено ја отстранило доверителската клиентела на апликантот која била заинтересирана за неговите извршителски услуги, а тоа пак влијаело и на неговото

„владеење“ - извршителската канцеларија која што ја водел. Тоа била мерка што подразбирала контрола на користењето на имотот, која требала да се разгледа според вториот став од членот 1 од Протоколот број 1 (види, *mutatis mutandis*, *Tre Traktörer AB v. Sweden*, од 7 јули 1989 година, став 55, серија А бр.159; *Döring v. Germany* (одлука), број. 37595/97, ЕСЧП 1999-VIII и *Buzescu v. Romania*, број. 61302/00, став 88, од 24 мај 2005 година). Останува да се утврди дали таквото мешање било законско и постигнало „правична рамнотежа“ помеѓу барањата кои биле од општ интерес на заедницата и барањата за заштита на основните права на поединецот (види *Buzescu*, цитиран погоре, параграф 89). Оваа правична рамнотежа ќе биде нарушена доколку засегнатото лице мора да претрпи индивидуален и прекумерен товар (види *G.I.E.M. S.R.L. and Others v. Italy* [GC], број. 1828/06 и 2 други, став 300, од 28 јуни 2018 година).

38. Судот забележува и дека налогот за привремена забрана за работа на неговата извршителска канцеларија бил заснован на член 60 став (2) од Законот за извршување, чии што услови биле јасни (види параграфи 6 и 17 погоре). Според тоа, таквото мешање во сопственоста било предвидено со закон.

39. Судот понатаму го прифаќа фактот дека оспорената суспензија ја следела општата цел наведена од Владата, имено да обезбеди правна сигурност во однос на извршителските услуги (види параграф 36 погоре). Автоматската природа на изречената привремена забрана по покренатата кривична истрага во однос на апликантот, не може да се смета дека самата по себе ја лишила одлуката на Комората од 11 април 2011 година од нејзината легитимна цел.

40. Што се однесува до тоа дали е постигната рамнотежа помеѓу таа цел и правата на апликантот во оваа смисла, Судот забележува дека предметната мерка го оневозможила апликантот да работи како извршител во периодот помеѓу 11 април и 21 ноември 2011 година (види параграфи 6 и 8 погоре). Таквата привремена суспензија (седум месеци и десет дена) не се чини дека траела претерано долго (види, обратно, *Buzescu*, цитиран погоре, параграф 94, во кој апликантот не можел да работи како адвокат во период од пет години).

41. Второ, Судот забележува дека во текот на релевантниот период заменик-извршителот ги продолжил професионалните извршителски активности на апликантот, кои во тоа време биле во тек (види параграф 6 погоре). Според тоа, активностите кои ги презел заменикот извршител можеле да се сметаат како активности што му служеле на јавниот интерес, преку обезбедување непречени услуги на постојните доверители како клиенти. Дополнително, доказите што биле поднесени од страна на Владата покажуваат дека активностите преземени од заменикот извршител биле доволни за да се компензираат повеќето

негативни последици што привремената забрана за работа можела да ги предизвика за апликантот.

42. Трето, во однос на тврдењето на апликантот дека работата на неговата извршителска канцеларија претрпела штета поради можно губење на нови доверители како клиенти за време на спорната суспензија, којашто се совпаднала со времето во кое се вршело предавањето на извршните предмети на извршителите кои биле во тек пред судовите (види параграфи 16 и 35 погоре) и дека тој би добил значителен број на нови извршни предмети доколку не постоел налогот за суспензија, Судот не најде никакви докази, како што се списоци на извршни предмети пренесени на други извршители во истото подрачје на надлежност во релевантното време. Понатаму, апликантот не докажа дека повлекувањето (на 30 јуни 2011 година) на барањето за извршување наведено во параграф 35 погоре, што беше во постапка од 2008 година, било директна последица на спорната суспензија.

43. Четврто, и Апелациониот суд и Врховниот суд го разгледале поднесеното барање на апликантот според членовите 549 и 553 од Законот за кривична постапка (види параграф 15 погоре) и одлучиле дека тужената држава не може да биде одговорна во отсуство на погрешна осуда или затвор (види параграф 8 погоре). Според Законот за кривична постапка, и направениот избор од страна на законодавецот да не предвидува можност да се бара отштета во ситуации на едноставно прекинување на кривичната постапка, не може да се смета дека членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата гарантира такво право. Апликантот ниту аргументирал, ниту дал пример на домашна пракса што покажува дека тој пристап бил неконзистентен или на друг начин непредвидлив. Судот повторува дека има само ограничено овластување да се справи со наводните фактички или правни грешки направени од домашните судови, на кои на прво место им е толкувањето и применувањето на домашното право (види, *mutatis mutandis*, *Radomilja and Others v. Croatia* [GC], број. 37685/10 и 22768/12, став 149, од 20 март 2018 година; и судската пракса цитирана таму); не постои случај на самоволие во начинот на кој домашните судови го одредиле барањето на апликантот.

44. На крајот, Судот забележува дека во релевантното време привремената забрана била автоматска последица на фактот дека во однос на него била отворена кривична истрага за наводна небрежност во извршувањето на должностите (види параграф 5 погоре). Поради тоа, суспензијата е изречена во најрана фаза од истрагата. Судот забележува дека членот 60 став (2) од Законот за извршување, како што беше формулиран во релевантното време (види параграф 17 погоре), ниту условува, ниту пак дозволува проценка на конкретните околности на случајот, вклучувајќи ја и сериозноста на наводниот

прекршок, времето што поминало од наводното сторување на делото или дали времетраењето на привремената забрана било соодветно на тежината на наводниот прекршок. Според тоа, релевантната одредба, која веќе не е во сила, не дозволува конкретна проценка на пропорционалноста. Сепак, не е задача на Судот да го оценува релевантниот закон *in abstracto*. Во конкретниот случај, останува фактот дека апликантот не ја докажал својата загуба со оглед на тоа што заменикот извршител ги извршувал сите потребни активности за време на привремената забрана. Судот понатаму забележува дека по усвојувањето на Законот за изменување и дополнување на Законот за извршување, релевантниот домашен закон предвидува дополнителна заштита и бара повисок степен на сомневање за кривична одговорност: работата на извршителите може да биде суспендирана само ако обвинението е потврдено во кривична постапка (види параграф 18 погоре).

45. Со оглед на горенаведеното, а особено земајќи го предвид, неуспехот на апликантот да докаже дека морал да претрпи индивидуално и прекумерно оптоварување како резултат на привременото суспендирање на работата на неговата фирма за извршување, Судот заклучува дека немало повреда на членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ,

1. Едногласно *одлучи* да ги спои апликациите;
2. Едногласно *ги прогласува* апликациите за допуштени;
3. *ОДЛУЧУВА*, со пет гласа „за“ и два „против“ дека нема повреда на членот 1 од Протоколот бр. 1 на Конвенцијата.
- 4.

Изготвено на англиски јазик и доставено во писмена форма на 24 март 2022 година, во согласност со правилото 77 став 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Victor Soloveytchik

Секретар на оддел

Siofra

O'Leary

Претседател

Во согласност со членот 45 став 2 од Конвенцијата и правило 74 став 2 од Деловникот на Судот, кон оваа пресуда е приложено посебното мислење на судиите Mourou-Vikström и Илиевски.

S.O.L.
V.S.

МИЦКОВСКИ против РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА ПРЕСУДА – ПОСЕБНО
МИСЛЕЊЕ

ЗАЕДНИЧКО СПРОТИВСТАВЕНО МИСЛЕЊЕ НА СУДИИТЕ *MOUROU-VIKSTRÖM* И ИЛИЕВСКИ

1. Со сета почит, не се согласуваме со заклучокот донесен од мнозинството, дека нема повреда на членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата. Ваквиот заклучок го заобиколува најважното прашање во овој случај: дали апликантот морал да сноси индивидуален и прекумерен товар како резултат на начинот на кој законодавството се применувало во одредени околности. Притоа, мнозинството правилно претпоставило дека не е задача на Судот апстрактно да го испита домашното законодавство, туку се воздржало од оценка на негативните ефекти за апликантот наметнати од таквото законодавство.

2. Според наше мислење, мнозинството требало да размисли дали примената на член 60 став (2) од Законот за извршување (види параграф 17 од пресудата) во околностите на овој случај имала негативни последици за апликантот (види, *mutatis mutandis*, *Sahin v. Germany* [Голем судски совет], бр. 30943/96, став 87, ECHR 2003-VIII). Ова е особено така затоа што предметната одредба ниту условувала, ниту дозволувала проценка на специфичните околности на случајот, вклучувајќи ја сериозноста на наводниот прекршок, времето што изминало од наводното извршување на делото или дали траењето на суспензијата било пропорционално на тежината на наводниот прекршок. Во ниту еден момент таа одредба, применета во случајот на апликантот како последица на она што беше само сомнение за кривично дело, не дозволува каква било конкретна проценка на пропорционалноста. И покрај тоа што ние се придружуваме на мнозинството поздравувајќи го усвојувањето на тековно важечкиот текст, кој бара повисоко ниво на сомневање за кривична одговорност, останува фактот дека во случајот на апликантот таа заштита не била применлива.

3. Ставот што го застапува Владата и го поддржува мнозинството наидува на дополнителни пречки кои потекнуваат од начинот на кој се применувала предметната одредба. Поконкретно, неспорно е дека суспензијата го оневозможила апликантот да работи како извршител повеќе од седум месеци. Ваквата мерка во голема мера се преклопила со рокот од шест месеци утврден со Законот за изменување и дополнување на Законот за извршување од 2010 година за пренос на извршните предмети кои биле во тек пред домашните судови, односно Основниот суд Кичево во конкретниот случај, на извршители кои работеле во неговата месна надлежност. Освен тоа, не беше спорно дека назначениот заменик, дејствувајќи наместо него, не можел да преземе нови случаи. И, во секој случај, со оглед на строгите прописи за бројот на извршители и нивното именување во одредена јурисдикциска област во тужената држава, треба да се претпостави дека текот на извршните предмети би продолжил без проблем, што значи дека по новите предмети би постапувал друг извршител, а не назначениот заменик на апликантот. Според тоа, суспензијата на апликантот во секој случај имала негативни финансиски последици за него. Со оглед на ситуацијата, апликантот се обидел да ја надомести својата материјална загуба со експлицитно барање од домашните судови да го разгледаат неговото барање за надомест во согласност со Законот за облигациони односи (види параграф 9 од пресудата).

4. Во врска со ова, мнозинството со право призна дека изборот што го направил законодавецот да не ја вклучи во Законот за кривична постапка, можноста за барање отштета во ситуации на прекин на кривичната постапка, не може да се гарантира со членот 1 од Протоколот број 1.

Меѓутоа, релевантен заклучок е дека толкувањето на домашното право од страна на повисоките судови во околностите на овој случај не обезбедило можност, во постапките по суспензијата, да се земе предвид барањето за пропорционалност, што со налогот за суспензија самиот не успеал да го направи.

5. Како заклучок, бидејќи немаше никакво надоместување за претрпената штета, од централно значење била должноста на властите да се погрижат да се изврши индивидуална проценка на пропорционалноста, пред да одлучат да го суспендираат апликантот како извршител. Од причините кои што се наведени погоре, ние сметаме дека автоматската природа на суспензијата во околностите на овој случај не постигнала правична рамнотежа помеѓу мешањето и целта кон која што таа се стремела.

